Мал. В. ГЛИВЕНКА

ГОЛУБ МИРУ.— Кожен колос —
за мене голос!

перець

№ 12. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

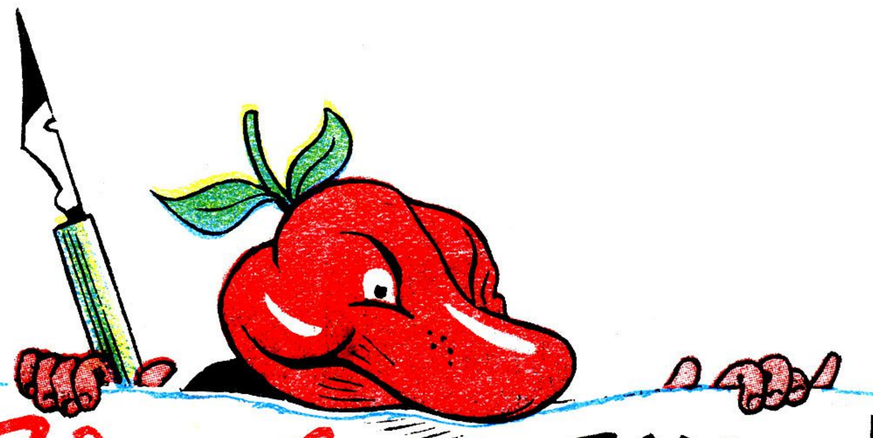

Здоровенькі були!

Лист головному інженерові Капулівської будівельно-монтажної контори «Укрводбуд» ТАТАРЧУКУ І. Ф.

Здоровенькі були, Іване Федоровичу!

Передаю вам одразу аж два привіти. Один привіт від самого серця од вашого ПЕРЦЯ, а другий — від шоферів, що працюють у Капулівській монтажно-будівельній конторі і ждуть та ніяк не діждуться того дня, коли їм поталанить вирватись з-під залізної десниці вашої дорогої дружини Емілії Семенівни.

Емілія Семенівна дуже крута чи, як вона сама про себе каже,—«дуже характерна особа», і шофери бояться її, як вогню. Часто на території контори можна почути роздратований жіночий голос:

— Це хамство! Я поскаржусь Ванюші (тобто вам, Іване Федоровичу), так він із тебе виб'є твій зловредний дух!!!

Це «характерна особа» розносить когось із шоферів за несвоєчасну подачу грузовика для поїздки на базар. Емілія Семенівна вважає себе повновладною господинею автопарку контори й порядкує державними машинами, як каструлями у себе на кухні. Їй, наприклад, зовсім не до смаку страви із місцевих капулівських продуктів (а може й вам, Іване Федоровичу?), і вона завжди їздить базарювати аж у Дніпропетровськ. Це 150 кілометрів туди і 150 кілометрів назад! Бензин, командировочні, амортизація машини — все це йде за рахунок держави.

Бувають дні, що на тій або іншій дільниці будівництва без машини ну просто не дихнеш. І, як на зло, саме в таку пору Емілія Семенівна теж починає задихатися. В степу, самі знаєте, тіснота, свіжого повітря обмаль. От і їде вона в Дніпропетровськ або в Запоріжжя озоном дихати. І кожного разу шофер, крім путівки, де сказано, що машина везе «різний груз», одержує вашу записку такого змісту:

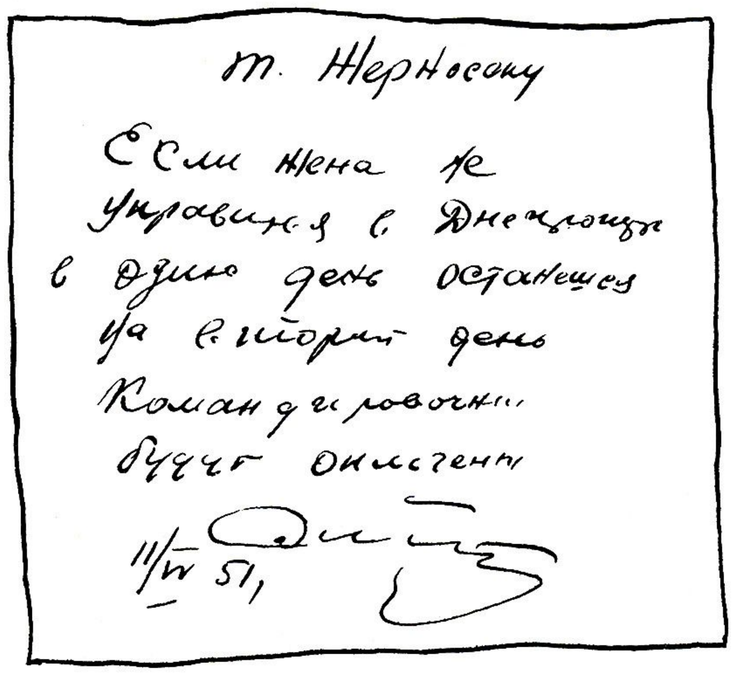

Графологи кажуть, що почерк є дзеркалом людського характеру. Я не графолог, я взагалі не вірю, що по письму можна вгадати характер людини. Але по отаких ваших записках можна безпомилково визначити, що ви теж «дуже характерна особа». Це, мабуть, на вас з Емілією Семенівною дивлячись, народ склав поговірку, що муж і жона — одна сатана.

Читаєш отакі записки і наче в дзеркалі бачиш увесь ваш характер, характер хапуна, при тому хапуна не звичайного, а хапуна особливого, хапуна такого, що ладен зім'яти під ноги всякого, хто суперечить його «ндраву».

Пригадуєте, як ви налетіли на шофера Жорносіка, коли він сказав, що пора вже й міру знати, що досить розтринькувати державне пальне, досить проявляти барську щедрість за рахунок державної каси? Ви то червоніли, як рак, то зеленіли, як рута, і в той же таки день увільнили Жорносіка з роботи. А коли начальник контори т. Заславський скасував ваш обурливий наказ, ви поставили перед ним ультиматум:

— Або ти виганяєш Жорносіка, або я залишаю свій пост! Або, або! Або я, або він!

Не знаю, чому т. Заславський не розв'язав досі цього принципіального питання. А зробив би він добре діло, якби ще тоді був відповів вам коротко й не менш ультимативно:

— Він!

Перевага завжди на боці чесних. Запевняю вас від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

ПЕРЕВІРКА ВИКОНАННЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Як учиться Володя Петренко, перевіряла його старша сестричка Галя.

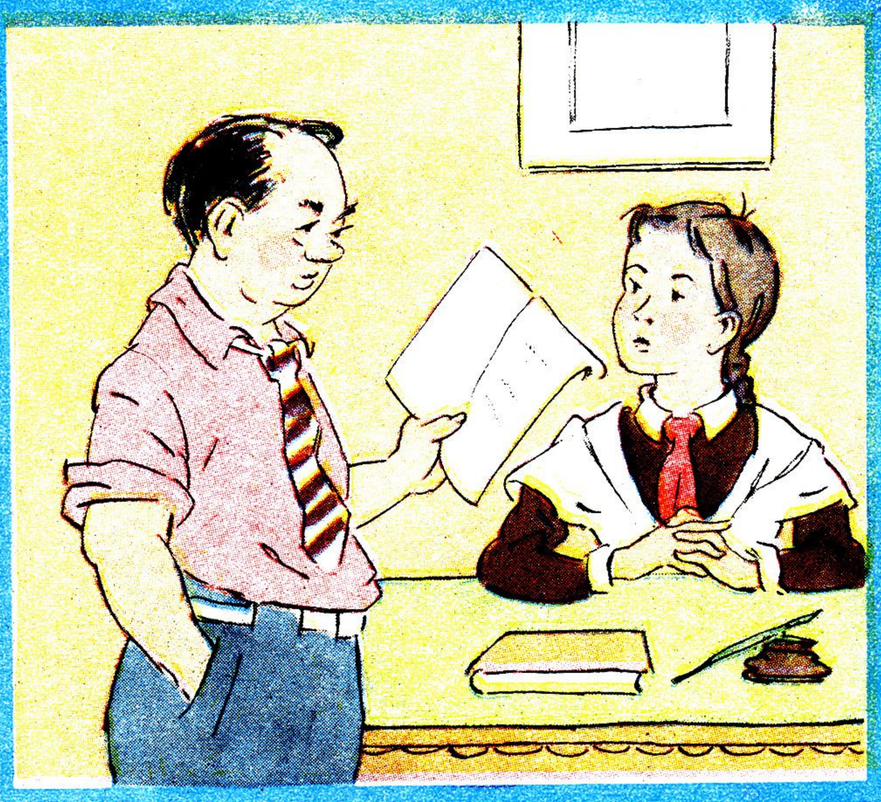

Як учиться Галя, перевіряв її татко Іван Іванович Петренко.

А як учиться сам Іван Іванович, перевіряв секретар парторганізації т. Сидоренко. (Як перевіряв — показано на малюнку).

Великий виграш

(ОПОВІДАННЯ БРИГАДИРА)

— Прошу вас сюди-о... Ідіть собі стежечкою попід сливки та обминайте далеко буду, бо мій кудлатий Макартур любить хапати за чужі штани... А оце вже моя хата. Ану, прошу, заходьте лише всередину, бо якось не випадає перед порогом розказувати. Прошу, прошу, та й будьте гостем...

...А оце мій син Івась у п'ятий клас ходить, а старша — Марійка — вже цього року медицину кінчає та й у село працювати приїде. Жінка?.. Го-го!.. Можете надо мною сміятися або як хочете, але я тепер мало коли її бачу, хіба що ввечері та деколи зранку. Відколи дали їй ланку, геть чисто від хати відбилась. А я, як той казав, не роззявляю до неї рота за це, бо її ланка йде в нас першою по колгоспу.

Бачу, товаришу з газети, що ви роззираєтесь по хаті та й гадаєте собі: «Та й хитрий лис оцей бригадир Ілько Сорохан з колгоспу «Нове життя». Дивись, заліз у нову хату, мов борсук у нору, та й гадає, що вже бога за бороду зловив...» Що-о?... Не думаєте так?.. Га-га!.. А я по ваших очах бачу, що так. Мене не обдурите, ні... Я вже, рахувати, не нинішній, а ви можете мені сином бути, бо як я вже їздив за океан щастя-долі шукати, то ви ще, певне, попід стіл пішки ходили...

От ви питали мене по дорозі, що я виграв за радянської влади?.. То я вам тепер відповім: виграв я багато, а радості найбільше! Візьмімо спочатку: оцю-о хату одержав я ще три роки тому, восени... Слухайте, як було...

...Як одсвяткували ми перемогу над Гітлером, то я з самого Берліна повернувся додому. Прийшов я на своє подвір'я та й за голову схопився:

— Гей, жінко, а наша будка де?..

— Ого, Ільку, — каже, — тепер-то ми вже вічні жебраки. Як фашисти втікали, бог би їх побив, то запалили півсела, та й наша хатчина згоріла, як свічка...

Ото раз оказія!.. Стою я, ніби недорізаний цап, на тім місці, де колись була хата, та й світ хитається зо мною. А Петро Бербенюк, кум мій, каже мені з-за плота:

— Не гризися, Ільку, хай коні гризуться, бо в них голови великі. Ти приходь завтра до клубу, та поміркуємо вкупі, як нам на ноги стати. Збори будуть...

А моя жінка, — ви не знаєте моєї жінки?.. Го-го!.. Гостра, кажу вам, як бритва, без мила потрафить чоловіка підголити... То вона мені таке запіяла:

— Ти дивись, Ільку, там завтра, чую, будуть за колгосп балакати, то ти гляди ж... Роби, що хочеш, але, як запишешся, то додому, бігме, не вертайся...

Ну, але на збори я таки пішов. Ви бачили коли, товаришу з газети, як дітиська розгребуть на пасовиську палицями осине гніздо?.. Отак-то самісінько було в нас на зборах! Мало-мало до бійки не дійшло. Бо купка багачів зразу почала каламутити воду. «Колгосп,— кажуть, — справа добровільна, хочеш—пишись, не хочеш — збоку дивись. То ми, кажуть, хочемо вперед збоку подивитися, як воно та що воно...». А Панько Савочка, отой, що мій сусід Бербенюк у нього в наймах був, почав дуже політично:

— Я, пане добродзею, проти колгоспу не виступаю. Адіть, хрест святий цілую, люди, що ні... Але, як ми вже маємо жити гуртом, то най буде окремий колгосп для газдів, а окремий для бідних, бо голоти та жеброти нам у колгоспі не треба... Бо які з них, пане 'дзею, робітники — це ми добре знаєм... Бідний любить уволю нажертися та й довго спати, а як уже й прийде до тебе на роботу, то роззирається навколо, де що лежить під руками, аби вкрасти... А земелька, пане добродзею, потребує газдівського ока. Аякже... То за такий колгосп я перший обидві руки підніму...

Я чоловік спокійний зроду та й ніколи не поривався поперед других, але тут-таки не втерпів, бо куркулеві слова вкололи мене в саму печінку:

— Гей, люди, гей!.. Ви чуєте, що нам наші багачики співають?.. Іти до вас знову за десятий сніп проситися?.. Знову пісною бараболею давитися?.. Ого, не діждете ви цього!.. Хіба в колгоспі мені буде гірше?.. Брешете!.. Бо колгосп — це громада, а громада — великий чоловік! Товаришу голово, пишіть мене першого до колгоспу.

Йой, що потім робилося в клубі!.. Біднота підняла крик і кулаки, почала атаку на куркульню. Але багачі зразу зміркували, що буде біда, та й тихцем по одному втекли додому... Ще того вечора сімдесят бідняків і середняків подали заяви в колгосп. Ішов я із зборів додому, і так мені на душі легко було, так легко, ніби тому солдатові, що то перший вступає в село, визволене від ворога.

Оце, товаришу, був перший великий виграш у моєму житті. На збори йшов затурканий одноосібник-злидар Ілько Сорохан, а із зборів повертався вже Ілля Васильович Сорохан — перший член колгоспу «Нове життя», людина, яка на сорок дев'ятому році життя починала жити спочатку.

Як мене вдома зустріла жінка?.. Ет, краще не питайте!.. Як почула, що я вже колгоспник, то такий вереск підняла, що ворона на хату не сіла б... Ви, товаришу, жонатий?.. Ні?.. Ну, то ви не знаєте, що таке жіноцький язичок! А ще такий, як у моєї Насті, нівроку!..

... До того достатку, який ми тепер маємо, ми дійшли не зразу. Наша колгоспна сім'я щодня зростала, міцно на ноги ставала, як ота дитина, що навчилася ходити. Вже почали про нас і по газетах писати. Бо таки першого року ми гуртом відбудували всі хати в селі, що нам фашисти спалили, а врожай то зібрали такий, що з сусідніх районів з'їздились дивитись... Тільки у мене з жінкою вдома ніяк не клеїлося. Не йде в колгосп на роботу та й не йде, хоч кілля їй на голові теши. Кремінь-баба!..

...По жнивах, пам'ятаю, як нині, кличе мене голова колгоспу:

— Доки ти, Ільку, будеш товктися в комірному та оббивати чужі пороги? Та ти не якийсь там одноосібник, а колгоспник та ще бригадир передової бригади! Ану, бери-но з колгоспу добрі коні, забирай свої манаткистатки та й переходь жити в нову хату. Так правління рішило.

Гей, люди, та невже ж?.. Ото зрадіють діти, та й, може, моїй старій трохи від серця одляже... Цікаво, якої вона тепер заспіває?..

Таки того дня перейшов я в оцю-о хату. Правда, не хата, а палата?.. Чи міг я думати про це до колгоспу?.. Ану, гей, всі вороги колгоспного ладу, приїжджайте до нас та й подивіться, як живуть у нас прості колгоспники, та хай вам очі в заздрощах повилазять!.. Запишіть-но, товаришу, в свою книжечку, що Ілько Сорохан виграв у колгоспі хату, та й це був його другий виграш при радянській владі. А ще запишіть собі і третій виграш, що діти Ілька Сорохана не служать у наймах ні в панів, ні в куркулів, а вчаться в школах. Та так напишіть красно, аби почули оті панки за кордоном, що гавкають на нас, та хай подавляться цією новиною!..

...Ви цікавитесь, як моя Настя та ланковою стала?.. То послухайте вже...

...Як ми переїхали в оцю-о хату, жінка зразу повеселішала. Коло нової хати, як та бджола, вертиться, в городі порпається, мов квочка, але на роботу до колгоспу все ще не ходить. «Чекай, — думаю, — я таки тебе переламаю. Бо не може бути, аби ти вже геть осліпла і не бачила свого щастя».

...Десь так перед новим роком заїжджають перед мою хату аж три підводи з зерном.

— Ану, Ільчихо,—гукають жінці,—забирайте своє добро в хату!

Моя Настя й руки опустила з дива: стільки хліба в себе не бачила зроду.

— Ільку, це жарти чи...

— Ого, файні мені жарти — п'ятнадцять корців збіжжя!.. Це ж мої трудодні, жінко.

Це кажу, а сам збоку позираю на жінку. Що, взяло?.. Ну, ну, голубко, не вдавай, що це тобі байдуже, бо по очах бачу, що твій боляк прорвало, слава богу, і вже жовч розійшлася... Але думати довго над цим не було часу, бо роботи по вуха: до вечора ледве упоралися з моїми трудоднями.

А другого дня голова колгоспу мені й каже:

— Слухай-но, Ільку, роби, чоловіче, щось з своєю жінкою, бо нині рано таку баталію підняла, що хоч утікай з контори...

— Ей, а то яку?..

— Прибігає рано та й каже: «Дайте мені також ланку, бо я вже далі сидьма сидіти не хочу та не можу...»

— А ви їй що? — сміюся вже й я.

— Та що було робити?.. То не баба, а вихор... Довелося їй ланку обіцяти. І така рада вибігла, ніби її хто на сто коней посадив!..

З того часу Настю гей би хто підміняв. З самої зими хати не держиться. Але що зробиш?.. Не станеш з нею сваритись, коли її ланка передова в колгоспі! Що-о?.. І це записуєте?.. Записуйте, записуйте, бо це також великий виграш у моєму житті. Ще що я виграв? А хіба цим виграшам є кінець?.. Щодня ми виграємо, бо все наше теперішнє життя — це суцільний великий виграш. Але найбільший виграш чекає мене-таки попереду: щасливе майбутнє моїх дітей!.. Та чи тільки моїх?.. Ге-е-е-й!..

Володимир БАНДУРАК.
с. Родниківка, Городенківського району, Станіславської області.

Євген БАНДУРЕНКО

НА УРОЦІ

В американській школі йшов урок.
Показував учитель дітям карту
І, ніби новоявлений Макартур,
З кружка в кружок
Указкою водив
І, не шкодуючи ні фарб, ні слів,
Не гребуючи явною брехнею,
Хвалився перемогами в Кореї,
Доводив, що немає там утрат,
І що живе там весело солдат,
Мовляв, для нього та війна
Є лиш прогулянка одна.
А під кінець, обвівши зором клас,
Улесливо спитав: — А хто б із вас
Хотів поїхати туди? —
Та учні... мов набрали в рот води!
Лише один з них встав і мовив тихо:
— Хотів би я поїхать...
— А що ти зробиш там для честі й слави
Американської держави? —
І відповів ще тихше хлопчик Біль:
— Труп тата заберу звідтіль...

м. Одеса.

●

АНГЛІЙСЬКІ КОНТРАСТИ

Дві англійські жінки зустрічали великодні свята.

Одна з них начепила на себе перекритий вуалеткою кошик з курчатами та крашанками й одержала за це одну з перших премій у Лондонському клубі мільйонерів. Мільйонери визнали той кошик найкращою модною шляпою сезону.

Друга — проста англійська жінка — прийшла на велике кладовище, де поховані доставлені в Англію трупи англійських солдатів, що безславно загинули в Кореї. В одній із цих могил похований її чоловік.

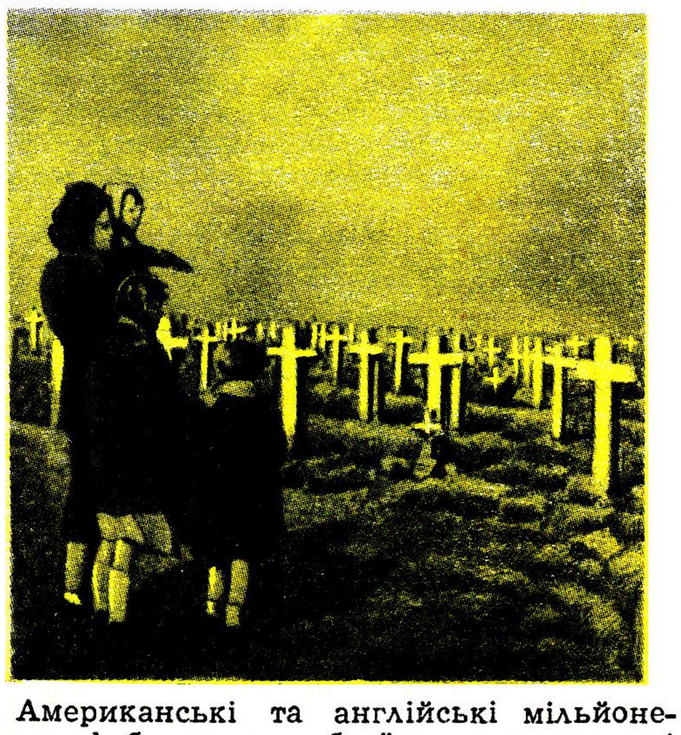

Американські та англійські мільйонери — фабриканти зброї — вважають ці могили найкращим бізнесом сезону. Мільйонери наживаються на корейській війні, на сльозах удів і сиріт, а в години дозвілля розважаються великодними конкурсами модних шляп.

СУВЕНІРИ МІЛЬЯРДЕРІВ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

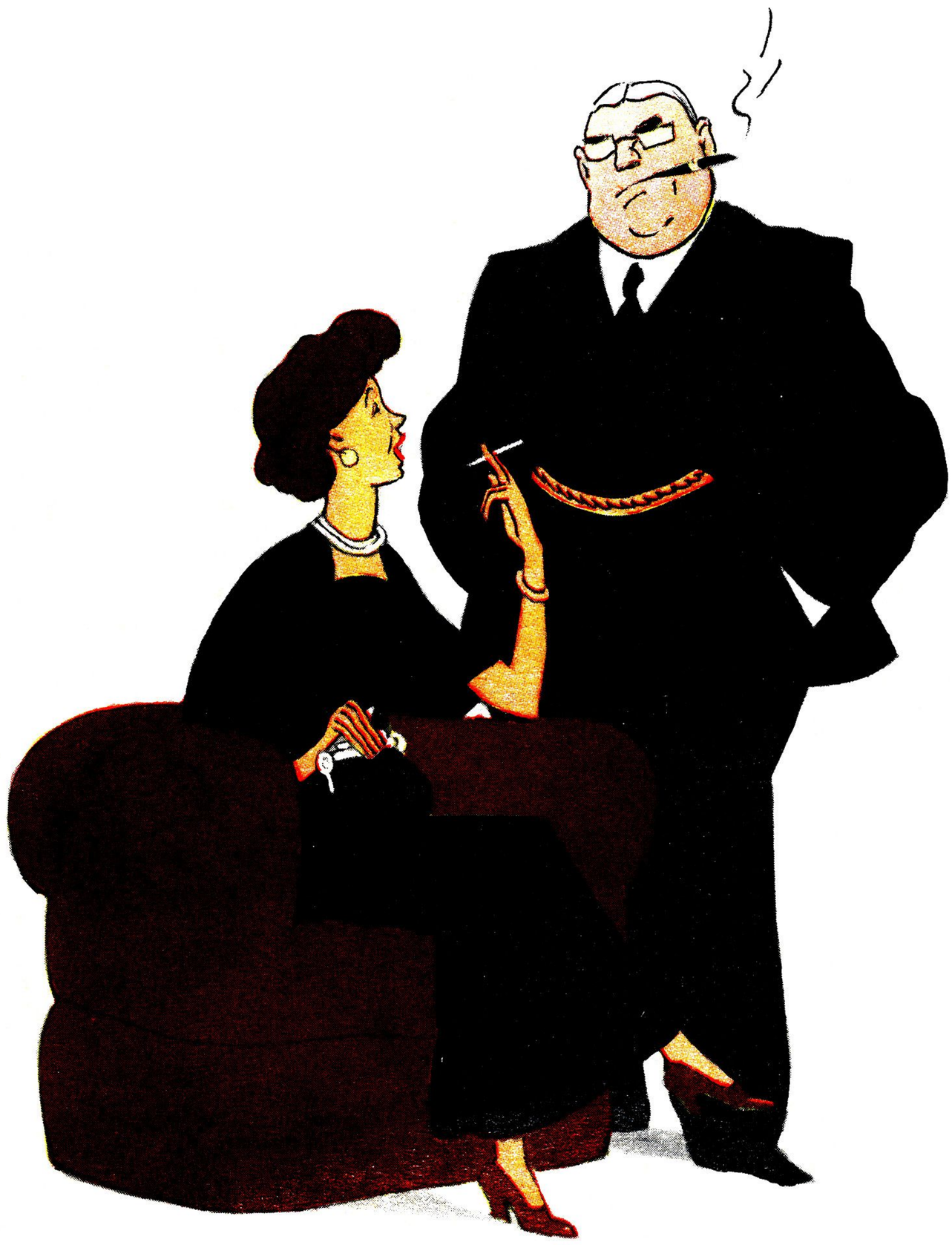

— О, Джонні, мені пощастило! Я купила ручку від дверей кабінету президента.
— Юринда! Я купив самого президента.

ЇМ ПОДАВАЙ ВІЙНУ...

Американська комуністична газета «Дейлі Уоркер» надрукувала фейлетон Алена Макса «Питання, яке важко розв'язати», в якому висміюється заперечення делегації США в ООН проти китайських пропозицій по мирному врегулюванню корейського питання. Ален Макс пише:

«Американський представник в ООН навів дуже переконливі доводи, чому він проти китайської пропозиції припинити війну в Кореї. Ось деякі з них:

«Китайські пропозиції примушують серйозно замислитись. Як ми можемо знати, чи відповідав розмір паперу, на якому написані пропозиції, стандартному зразкові, вживаному при дипломатичному листуванні? Чи було наліплено на папір дипломатичну марку в три центи? Чи правильно були написані слова «припинити війну» з погляду граматики? Де гарантія, що переговори про мир не будуть успішними? Як ми можемо знати, чи не склав ці пропозиції комуніст? Через те, що в нас немає ясних і точних відповідей на всі ці питання, ми повинні зробити висновок, що китайські пропозиції є підробкою й тому вони недійсні. Будемо продовжувати війну».

ХАРКІВСЬКИЙ МІРАЖ

Був я нещодавно в Харкові. День випав такий жаркий, що довелося піджака зняти. Але й це не допомогло, — сорочка так і липла до тіла...

Вийшов на Площу Повстання і — зрадів: на мене війнуло приємним холодком. Парк!

Ноги самі понесли мене до парку. Біля входу дорогу загородив якийсь громадянин.

— Скільки просите за піджак? — питає.

— А я не збираюсь продавати, — відповідаю.

— Що ж вас тоді занесло на товкучку?

— Як — на товкучку? Я в парк прийшов...

— В парк? Ха-ха!.. Був колись парк, а тепер товкучка.

Спочатку не повірив, але потім переконався — справжня товкучка. Розпитав харків'ян і довідався, що ще наприкінці минулого року виконком Харківської міськради перевів товкучку в парк (спеціальним рішенням).

Даремно запевняють географи, що міражі бувають лише в пустинях...

ПАРК У КОЛОДЯЗІ

— Це ще нічого, — сказав залізничник, який разом зо мною шукав холодку в харківському парку і не знайшов його. — От пожив би ти у нас, у Ворожбі... Там у нас теж парк був, залізничний. Сумна його історія. Доки дбали про нього залізничники — парк нічим від інших не відрізнявся. А як звернув на нього увагу т. Тимченко — голова виконкому Ворожб'янської селищної Ради (Сумщина), — в парку відразу ж посвітлішало.

— Розчистив?

— Ні, прочистив: зрубав 23 дерева для... ремонту колодязів.

— І що ж було голові за це?

— Дуже грізну постанову виніс виконком райради: «Попередити про недопущення надалі подібних випадків!».

ВЕРНИДУБ

Одержав я недавно телеграму: «Приїдь, Перче, в Дегтярі, Срібнянського району, Чернігівської області. Познайомишся з богатирем, який з коренем вириває столітні дуби».

Поїхав я в Дегтярі. Зайшов у школу механізації сільського господарства.

— Поки прийде наш чудо-богатир, — кажуть студенти школи, — погуляйте отут у нашому парку.

Поглядаю на всі боки — ніде ніякого парку не видно. Двійко-трійко дерев... Який же це парк?

— Жартуєте, хлопці? — питаю.

— Ні, не жартуємо, — кажуть. — Оце і є наш парк. Тільки він останнім часом трохи порідшав.

— Буря потрощила?

— Ні. Це наш новий директор т. Алексєєв повикорчовував столітні дуби і натесав з них будівельних матеріалів.

Певний, що титанічна праця цього чудо-богатиря буде належно оцінена, я вирушив на Полтавщину — в Петрівсько-Роменський район.

— Там, — сказали мені, — справжній парк! І по-справжньому там про нього піклуються.

ЧОМУ?

Стверджую, в Петрівці-Роменській — справжній культурний парк. Чистий. Зелений. Затишний. Улюблене місце відпочинку трудящих районного центра.

Піклуються про свій парк самі жителі Петрівки-Роменської.

Зайшов я в парк, подивився навколо і задумався: житель чи не житель Петрівки-Роменської перший секретар Петрівсько-Роменського райкому партії т. Козаченко?

Ой, мабуть, ні!

Петрівчани, мов лялечку, чепурять свій парк, прикрашають його квітами... А т. Козаченко щоденно заганяє в парк... пару своїх корів.

Бродять корови алеями, топчуть квіти й траву, нівечать клумби і дивуються: чому їх не пасуть у череді? Дивуються і ревуть:

— Чом-му?!

Записки ПЕРЦЯ опублікував Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Мал. С. САМУМА

Житомирський обком комсомолу засипає райкоми ЛКСМУ безліччю різних ухвал та директив.

— За вивіскою — комсомольська організація, а за продукцією — паперова фабрика!

Деякі спеціалісти сільського господарства відсиджуються в обласних управліннях та райвідділах сільського господарства.

Мал. К. АГНІТА

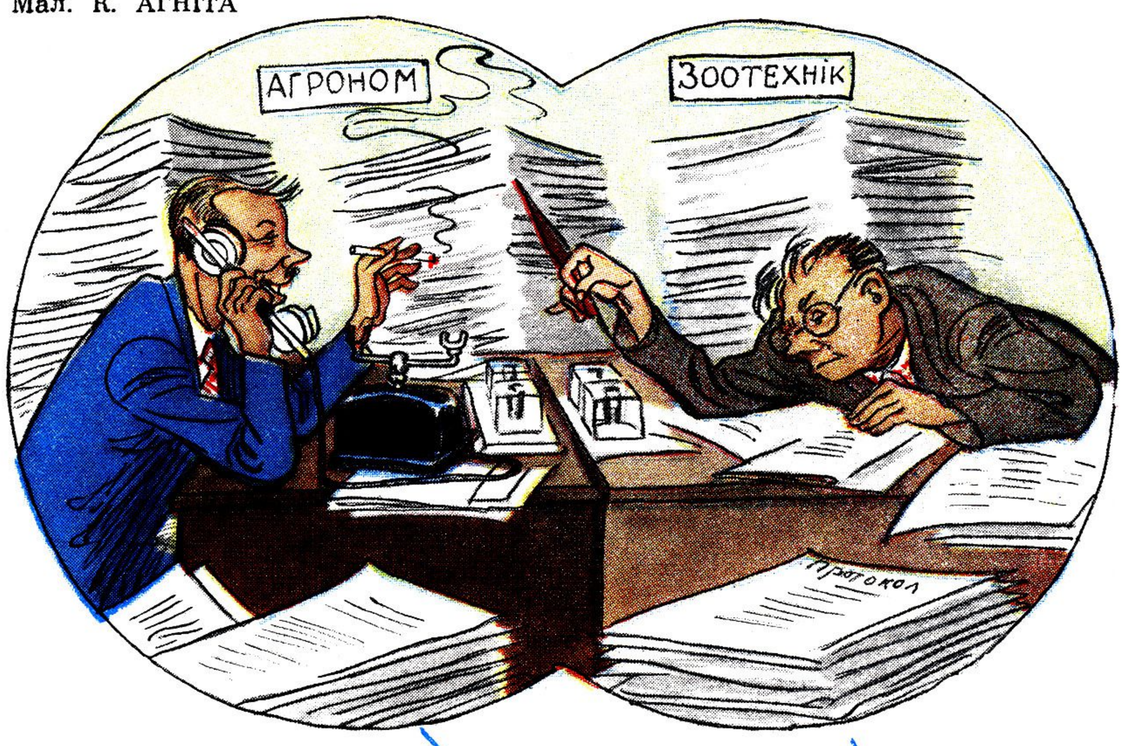

Перечниця

ВТРАЧЕНІ ІЛЮЗІЇ

НЕДАВНО у селищі соляної шахти імені Карла Лібкнехта, Артемівського району, Сталінської області, з'явилась широкомовна афіша, що оповіщала про приїзд артистів Сталінської обласної філармонії. Валом повалили робітники на концерт. Строкаті афіші створювали ілюзію чогось незвичайного, багатообіцяючого.

Та ілюзії почали поступово танути, коли перед глядачами артисти продемонстрували ряд «бородатих номерів», давно всім набридлих.

Останні ілюзії розвіяв ілюзіоніст.

Допотопні фокуси з картами і «чарівним» коритом нікого, звичайно, не здивували.

Не врятував справу і конферансьє Є. Познер. Жодної усмішки не викликав він. Вершиною його дотепів і каламбурів був вигук, що заслуговує на особливу увагу. Пародіюючи радіопередачі, Познер прокричав.

— Перевірка часу на точних півнях!

І знов нікого не розсмішив...

А можна ж було розсмішити!

Треба тільки було перед виїздом на шахту перевірити не час, а репертуар на «точних півнях» або взагалі на курячій аудиторії. Ото було б сміху!..

ЛЮДИНА З ХАРАКТЕРОМ

ТОВ. РОМАНЕНКО — начальник Томаківської електропідстанції (Дніпропетровська область). Електроенергії у нього вдосталь, а от сіна — в обріз.

На Мирівському сінопункті, навпаки, — сіна вдосталь, а електроенергії рівно стільки, скільки дає підстанція.

— Чи не можна з пару тонн сіна? — звернувся якось до директора сінопункту начальник електропідстанції.

Романенкові пояснили: без наряду — не можна.

— Тоді будете ви мене пам'ятати, — сказав він.

Сказав і негайно вжив енергійних заходів: перерізав кабель, по якому сінопункт одержував електроенергію.

Ось який він, Романенко! Недаремно у Томаківці всі його знають, як людину з характером!

ШПИЧКА В ОКО

ЗАПРОСИЛА Бережанська районна бібліотека драмгурток Тернопільського ліспромгоспу показати читачам п'єсу О. Корнійчука «Калиновий гай». Погодилися драмгуртківці і в призначений день прибули до районного Будинку культури. Біля будинку їм влаштували гарячу зустріч. Першим узяв слово сторож. Брязкаючи ключами, він сказав:

— Так що, товариші артисти, повертайте голоблі. Директор Друкер наказав замкнути двері!

За ним виступила методист будинку т. Конькова. Вона промовила:

— Нічого не поробиш. Друкер не дозволяє...

Так читачі-глядачі і не побачили «Калинового гаю». Драмгуртківці і досі ламають голови: чим це вони не сподобалися Друкерові?

А відповідь дуже проста. У Бережанському Будинку культури нема своїх гуртків художньої самодіяльності. Хіба ж можна після цього допустити, щоб виступали «чужі»? Адже це шпичка в око бездіяльному Друкерові!

Виставка Ширнетреба

ТХНЕ ХАЛТУРОЮ

Вхід до нашої виставки ми прикрашуємо квітами в красивих скляних вазах. Нюхайте, товариші, на здоров'ячко квіти, але з вазами будьте обережні. За кожен дотик до них можна поплатитись кров'ю: вінця ваз гострі, як бритва.

Вази не такі вже й красиві. Поверхня їх в багатьох місцях хвиляста, покрита зморшками.

Виробляють таку продукцію під виглядом 1-го сорту на Пісочанському склозаводі на Дрогобиччині.

Тому одну таку вазу з букетом дефектних актів ми підносимо директорові склозаводу т. Кафтанову. Угадайте, Григорію Миколайовичу, чим цей букет пахне?..

ДІЙШОВ ДО РУЧОК...

Інженери з посивілими головами, схилившись над цією металевою річчю, сушать собі мозок: що ж це таке?

Інші, технічно непідковані споживачі, натрапивши на цю річ в магазині, тільки знизують плечима: хтозна, що воно за штука — модернізована підкова чи удосконалений рогач?..

Один тільки продавець безпомилково визначає назву загадкового виробу:

— Це віконна ручка. Продукція київської артілі «Металотруд».

Віконна ручка до того потворна, що ніхто її в руки брати не хоче. Та голові артілі «Металотруд» т. Печонкіну — горя мало. З його легкої руки недавно була випущена нова партія бракованих ручок — 15850 штук.

Погано, коли людина доходить до ручки, а ще гірше, коли — до 15850 таких ручок!

ОЙ, КОНЮ МІЙ, КОНЮ...

«Як упав же він з коня!..»

Подібне може трапитись і з вашим синком, читачу, якщо ви купите йому коня, змайстрованого черкаською артіллю «Побуткомбінат».

Хисткий коник — що й казати! На ногах не стоїть. Та й як йому стояти, коли ноги у нього різної товщини, корпус скособочений, вуха несиметрично поставлені...

Не йдуть черкаські коники. З ніг валяться. А все ж голову артілі «Побуткомбінат» т. Дьякова галопом завезли на виставку «Ширнетреба».

— Що ти робиш?

— Хіба не бачиш? Наближаю спеціалістів сільського господарства до колгоспного виробництва.

Мал. БЕ-ША

Американські палії війни фінансують японських спеціалістів по виготовленню бактеріологічної зброї.

— Пожертвуйте ради холери!

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

НОВИЙ РЕКОРД

У Чікаго недавно зареєстровано новий загальноміський рекорд: у місті протягом 13 днів не було жодного вбивства. Старий рекорд становив усього 7 днів.

Напевне гангстерам ніколи було займатися мокрими ділами: вони замітали сліди своїх зв'язків з урядовими колами.

«МІНЯЮ ПРІЗВИЩЕ»...

Двоюрідний брат американського президента адвокат Роланд Трумен, виступаючи перед студентами медичного факультету одного з коледжів штату Алабама, сказав: «Керівництво Білого дому дійшло вже до такого ступеня падіння, що я хотів би змінити своє прізвище на знак протесту проти хаосу, в який вверг-нув країну мій кузен Гаррі».

РЯТУВАЛЬНІ ЗАСОБИ

Газета «Нью-Йорк геральд трібюн» недавно повідомила, що в штаті Каліфорнія якийсь інженер Габріель сконструював індивідуальне сховище від атомної бомби.

Тепер залишається ще сконструювати індивідуальні «будиночки» для божевільних паліїв війни, — й Америка буде цілком забезпечена рятувальними засобами від атомного психозу.

Фотомонтаж ЮР-КА

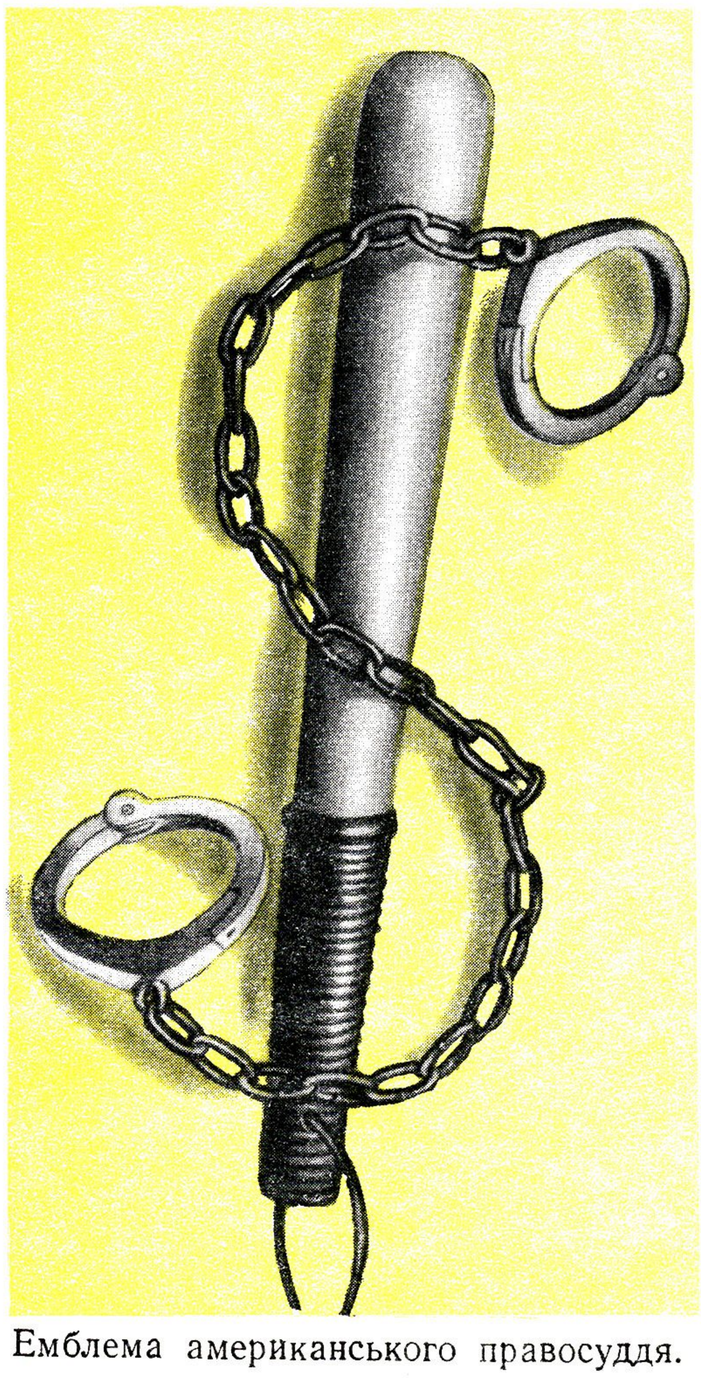

Емблема американського правосуддя.

КРЕВНІ РОДИЧІ

«Тайм» — це американський тижневик, що проповідує фашизм.

А Унруг — це американець, що спеціалізувався на «мокрих справах».

«Тайм» убиває свої жертви отруйним словом.

А Унруг — револьвером і ножем.

Редактор «Тайму» й Унруг — кревні брати: перший — гангстер пера, а другий — просто гангстер.

І раптом редактор, ставши в позу поборника людяності, оголосив анафему Унругу за те, що той «застосовує під час грабунків методи, до яких слід вдаватися тільки при розв'язанні міжнародних конфліктів».

●

НАЙКРАЩИЙ СПОСІБ

(З чеського гумору)

Одного разу Трумен з дружиною, дочкою Маргеріт та ад'ютантом — генералом Вейганом летів у відпустку до Флоріди. Трумен був у доброму гуморі. Глянувши вниз, він звернувся до дружини:

— Подивись на людей, що внизу... Досить мені кинути 100-доларовий папірець — і один із них стане щасливим.

— Гаррі, — відповіла дружина. — Краще кинути два папірці по 50 доларів. Так стануть щасливими двоє.

— Ні, краще 10 папірців по 10 доларів, — крутнулася дочка. — Зразу десять чоловік ощасливите.

Нарешті обізвався пілот:

— Найкраще було б, якби ви самі стрибнули до тих людей, пане президенте. Ви б усіх разом ощасливили.

ВІЩИЙ СОН ЕЙЗЕНХАУЕРА

Мал. Л. КАПЛАНА

Кат Європи серед ночі
Витріщає з жахом очі!
Привид Кейтеля в імлі
Його кличе до петлі.
Кличе й річ веде сумну:

«Я скінчив у ній війну!»
Скоро ніч вже пролетить —
Кат Європи все не спить.
Лаври Кейтеля, мабуть,
Йому спати не дають.

ВЗЯВ БИ Я БАНДУРУ...

Взяв би я бандуру та й заграв, що знав... Але де її взяти, коли на 10 бандуристів самодіяльного ансамблю гуцульської народної пісні й танцю «Чорногора» є тільки 2 бандури, та й ті — позичені в обласному Будинку народної творчості?

Стоять наші бандуристи у черзі до двох позичених бандур, а адміністрація Львівського Палацу культури промкооперації листується з республіканським Комітетом у справах мистецтв. Власне, листи пише тільки адміністрація, а комітет мовчить.

Правління Укоопромради півроку тому преміювало «Чорногору» 15 тисячами карбованців. Отже, гроші на бандури є, а бандур немає.

Укркультпостач бандурами не торгує й не виробляє їх. Промкооперація — теж.

Де ж придбати інструменти?

Якось художній керівник Державної капели бандуристів т. Миньківський порадив нам:

— Хочете мати хороші бандури? Замовте їх музичній майстерні клавішного фонду Комітету в справах мистецтв.

Ми негайно з листом до комітету. Просимо, мовляв, дати розпорядження майстерні клавішного фонду прийняти наше замовлення. Копію надіслали дирекції клавішного фонду. Через місяць одержуємо листа від дирекції: замовлень не приймаємо — немає майстрів-бандуристів. Від комітету нічого не одержуємо.

Ми знов до комітету: — Допоможіть виготовити бандури в майстерні держфілармонії!

Ніякої відповіді.

Делікатно нагадуємо комітетові: чекаємо, мовляв...

Ані пари з вуст.

Ми знов йому листа: де взяти бандури?

А комітет мовчить.

Таке, хоч бери, «Чорногоро», свої 2 позичені бандури, ставай під вікнами комітету й затягуй:

«Комітете, серце, пожалій мене!».

О. СІКАЧОВ,
художній керівник Палацу культури промкооперації.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

Знайдено великі поклади металолому в Підвисоцькому, Новоархангельському, Тишківському та інших районах Кіровоградщини. Не знайдено тільки транспорту для вивезення його. Півроку шукає транспорту директор Кіровоградського відділу «Главвтормета», але, крім зарплати, нічого більше не знаходить.

Видумав кінокомедію завідуючий Петрівським райвідділом кінофікації (Харківщина) т. Задорожній. Щоб удруге показати глядачам кінофільм «Поїзд іде на схід», він наказав написати в афішах: «Новий фільм! «Дівчина їде на схід». Діти до 16-ти років не допускаються!».

Почорнів з ніг до голови директор Ленінського райпромкомбінату м. Києва т. Котляренко, постоявши в час дощу під парасолькою виробництва керованого ним підприємства. Споживачі ждуть не діждуться, поки т. Котляренко почне червоніти.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 3 ПЕРЕЦЬ вмістив листа Б. Соколова та Є. Сметанникова «Лишилась дрібниця» про те, що трест «Дзержинськбуд» зриває відбудову міського Будинку піонерів. Секретар Дніпродзержинського міського комітету партії т. Соболєв повідомив, що тепер будівельні роботи проводяться за планом. До початку нового навчального року Будинок піонерів буде відбудовано.

★ ★ ★

У № 6 ПЕРЕЦЬ вмістив матеріал під заголовком «З нашого фотоальбома» про стан міжцехового транспорту на Жовківському склозаводі (Львівська область). Міністр легкої промисловості Української РСР т. Косько повідомив, що за антимеханізаторські дії директорові склозаводу т. Холоденкові оголошено сувору догану, а керівникові Укрсклотресту т. Малахову вказано на незадовільну роботу тресту по механізації важких та трудомістких робіт на склозаводах.

★ ★ ★

Група колгоспників повідомила ПЕРЕЦЬ про великі зловживання працівників Вишковецького сільського споживчого товариства (Брацлавський район). На прохання редакції матеріал перевірила Вінницька обласна прокуратура. За розкрадання державного та громадського майна виїзна сесія обласного суду засудила голову правління споживчого товариства Бережка Є. Г. до 13 років, а завідуючу крамницею Бережок-Долованюк Г. Ф. — до 20 років ув'язнення.

Остап ВИШНЯ

„ЗА НАРОДНЕ ДОБРО ВИЛІЗЕ РЕБРО“

Як народ наш не любить різних хапуг і взагалі всіх тих, що на чуже добро зазіхають!

Скільки в народі склалося приказок, прислів'їв про аматорів чужого добра!

І всі вони повні зневаги, презирства, огиди до любителів особливо громадського, народного майна...

І ніколи народ не прощає марнування добра громадського:

«Кум не кум, а в горох не лізь!»

А взагалі:

«Умів красти, умій і очима лупати».

ЧОГО МОЯ НОГА ХОЧЕ...

Нам здається, що заврайздороввідділом — це ще не весь райздороввідділ.

Нам здається, що в Буцькому районі на Київщині заврайздороввідділом т. Дьоміна помилково вирішила, що вона сама і есть увесь відділ охорони народного здоров'я в районі.

Через те вона, приміром, займає під свою квартиру більшу частину будинку райздороввідділу й епідемічної станції, не платить за квартиру, за опалення, за освітлення.

Через те вона 3,5 тонни вугілля, закупленого для епідемічної станції, забрала для себе.

Через те вона використовує для своїх потреб коней епідемічної станції.

Через те вона використовує у своєму господарстві конюха, пом. епідеміолога, дезинфектора і т. ін.

Через те вона звільнила з роботи санітарку Кривошию А. Ф., бо санітарка не хотіла «за так» працювати в неї домробітницею.

Через те вона на місце Кривошиї наказала прийняти на роботу санітарку Кислинську М. А., яка працює в неї як домробітниця, а зарплату, розуміється, одержує від епідстанції.

Через те вона одержує дві ставки (одну — як рентгенолог) навіть тоді, коли рентгенкабінет на ремонті, а Дьоміна в командировці...

Через те вона ображає співробітників, які не хочуть бути співучасниками її, м'яко кажучи, неблагородних учинків.

От через те... хай тепер і лупає...

І ДЕШЕВО, І ДОСТРОКОВО

Директор Харківського цегельного заводу № 13 т. Штученко А. Д. та секретар парторганізації тої ж цегельні т. Левінсон В. І. побудували собі по непоганому будинку.

Побудували, як нам пишуть, вони ті будиночки дуже швидко (достроково) й дуже дешево, хоч за кошторисом будинок у Штученка коштує тисяч сорок крб., а в Левінсона — тисяч тридцять.

От громадськість і інтересується:

1) Куди дівається фактична решта цегли (40—50 тисяч штук щороку), яка чомусь перебільшує балансову решту?

2) Коли директор Штученко їде з роботи додому, — він не любить, щоб машина йшла порожняком, а везе лісоматеріали, дошки, будівельні деталі, цеглу, толь, цемент, вапно, гвіздки, оліфу, фарби, овес і т. ін... Для чого це? Чи для кого це? Це й для Левінсона, чи для самого тільки Штученка?

3) Як ураховувати робочу силу, що працює на будівництві у Штученка й у Левінсона. Теслярі й столяри — ті, ми знаємо, працювали для них безпосередньо на заводі, так що це відомо, як вони ураховувалися...

4) Міняє, приміром, директор заводу цеглу на борошно в Орджонікідзевському райторгвідділі... Кілограм цегли на кілограм борошна, чи як? І куди те борошно дівається?

5) Як на заводі № 13 з критикою й самокритикою?

Інтересно це все знати достроково й без зайвих витрат...

НУ, ЩО ТИ ЗРОБИШ?

Прибігає дружина до директора радгоспу «Вільний», Запорізької області, Приморського району, т. Бородика, що за рахунок фондів на ремонт робітничих квартир одремонтував свою квартиру, — прибігає та в крик:

— Ти якою фарбою квартиру пофарбував? Ой, не хочу я такого кольору! Ой, не хочу!

Ну, що ти з нею зробиш?

Довелося малярові все зафарбовувати й заново фарбувати...

Гроші ж не свої — державні!

Побачила це корова та як замукає:

— Собі фарбуєте, а я чим гірша? Ви не доїтесь, а я доюсь!

Ну, що ти зробиш?

Довелося й корові хліва пофарбувати.

Гроші ж не свої — державні...

— Та нічого, — сам собі думає Бородик, — ну, витратив державні гроші, а проте в мене і кури, і гуси, і качки не такі худі, як радгоспівські. Ага!

* * *

На цьому будемо кінчати.

Неприємно чесній людині про подібні явища читати, а ще неприємніше писати про них.

Але що поробиш! Будемо писати, доки існуватимуть подібні явища.

Надія ХОМЕНКО

КОЖУМ'ЯКИ

На конкурсі силачів хороших результатів домігся колгоспник В'язівської артілі на Лубенщині, Полтавської області, М. КОЖУМ'ЯКА.

З давніх літ по Україні
Ходить казка ця понині!
Над Дніпром біля байрака
Жив могучий Кожум'яка.
Шиї зміям він крутив,
Шкури з них в Дніпрі топив,
Щоб не зазіхали гади
На сади, на виногради,
На ліси наші і гори,
На медовії простори,
На пшеничний зернопад,
На кияночок-дівчат!
А тепер в артілі кожній
Силачі непереможні:
Бригадири, трактористи,
Комбайнери, баяністи,
Мулярі і ковалі,
Агрономи, вчителі.
У трудящих дужі руки!
Пам'ятайте це, зміюки,
Смолоскипники-бандити
Із гнізда на Уолл-стріті!
Наші люди — силачі.
Кожум'яків — тисячі!
Кожум'якину роботу
Бомбами не побороти.
В Кожум'яки патериця —
Повнозерная пшениця.
В Кожум'яки булава —
Гідростанція нова!
Мирний нині Кожум'яка —
У бою герой-вояка!

м. Лубни,
Полтавської області.

Мал. С. САМУМА

Споживча кооперація України ще незадовільно торгує книгами. На базах та в крамницях ряду облспоживспілок скупчилося на десятки мільйонів карбованців різної літератури. **(З газет).**

КНИГОЗАТРИМУЮЧА СІТКА

Пошта Перця

НАДБАС

Чудовий, незвичайний голос має голова правління Стецівського сільського споживчого товариства П.Г. Базалевський. Такий сильний голос, що навіть бас-профундо в порівнянні з ним може здатися дитячим пищанням. Якийсь надбас!

Збори пайовиків товариства одноголосно ухвалюють: на гроші, відраховані у фонд культобслуговування пайовиків, придбати книги для сільської бібліотеки.

А Базалевський одноголосно співає:

— Не да-а-ам!

Збори тричі підтверджують своє рішення. А Базалевський тричі повторює: «Не дам!» І його голос виявляється сильнішим, ніж голос загальних зборів.

Порадь, друже Перче, Базалевському не зловживати своїм голосом. Надірвати можна.

С. КОХАН,
завідуючий бібліотекою.

с. Стецівка,
Звенигородського району,
Київської області.

ЯК БАТОГОМ ПО ВОДІ

Якось заїхав я у Миргород, у той самий Миргород, про мінеральні води якого слава йде не тільки по Україні.

— Де у вас можна напитися? — питаю на вокзалі.

— Біжіть,— кажуть,— до аптеки або до міського кіоску «Мінеральні води» — там нап'єтесь досхочу.

— Та ні,— пояснюю,— мені звичайної водички...

— Е-е, ні...— відповідають,— звичайної води на вокзалі давно немає.

Хотів я поскаржитись начальникові вокзалу, та мене розрадили:

— Не ви перший, не ви останній... Скаржились уже нашому начальникові — як батогом по воді.

В. ГЛИБКО.

АЖ ГУДУТЬ!

Уже два роки директор Кегичівської МТС обіцяє забезпечити дільничних агрономів транспортом. І агрономи змушені пересуватися на обіцянках: беруть кії в руки, обіцянку до уваги і мандрують на батьківських по 30—35 кілометрів на добу.

Справи йдуть аж ноги гудуть! Жаль тільки, що директор МТС т. Шурда Ф. Т. жодного разу ще не брав участі в цих мандрах!

Н. ШИЛЬОВА,
дільничний агроном.

Харківська область.

ІНТЕРЕСНІ ІНТЕРЕСИ

Дозволь, Перче, рекомендувати тобі головного лікаря нашої обласної лікарні П. І. Левашка. Того самого, що недавно заявив: «Інтереси хворих вимагають, щоб я не залишав їх ні вдень, ні вночі». Так заявивши, Левашко наказав очистити для себе кімнату в госпіталі інвалідів Вітчизняної війни.

З часом інтереси хворих несподівано стали вимагати виселення операційної. І стало у Левашка дві кімнати. Далі інтереси хворих почали вимагати виселення з двох палат ліжкових хворих, гіпсувальні та зуболікарського кабінету. І стало, нарешті, у Левашка шість кімнат.

Правда, Перче, інтересні інтереси?

Жаль тільки, що громадські організації Луцька до цього часу ними не заінтересувалися.

ГРУПА ХВОРИХ.

м. Луцьк.

ПРОБІ! ДОПОМОЖІТЬ!

Дозволь, Перче, надрукувати на твоїх сторінках уривок з одного листа.

«... я Вас хочу дещо порадитись може можна при помощи Вас дістати діплом, або що інше, аби мені мати напапери більшу освіту, яб Вам і тим хто це може зробити кінувби з кл. 25 сахару і конечно пару тищонок денег, прошу Вас. якщо змога то поможить мені».

Написаний цей лист рукою Єфимишина Олексія Никифоровича—завідувача початкової школи у с. Новостав-Дальній, Клеванського району, Ровенської області.

Товариші з Ровенського облВНО, «допоможіть» Єфимишину!

П. ІВАНЕНКО.

м. Рівне.

ДО ПИТАННЯ ПРО ЯКІСТЬ СТРИЖКИ ОВЕЦЬ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

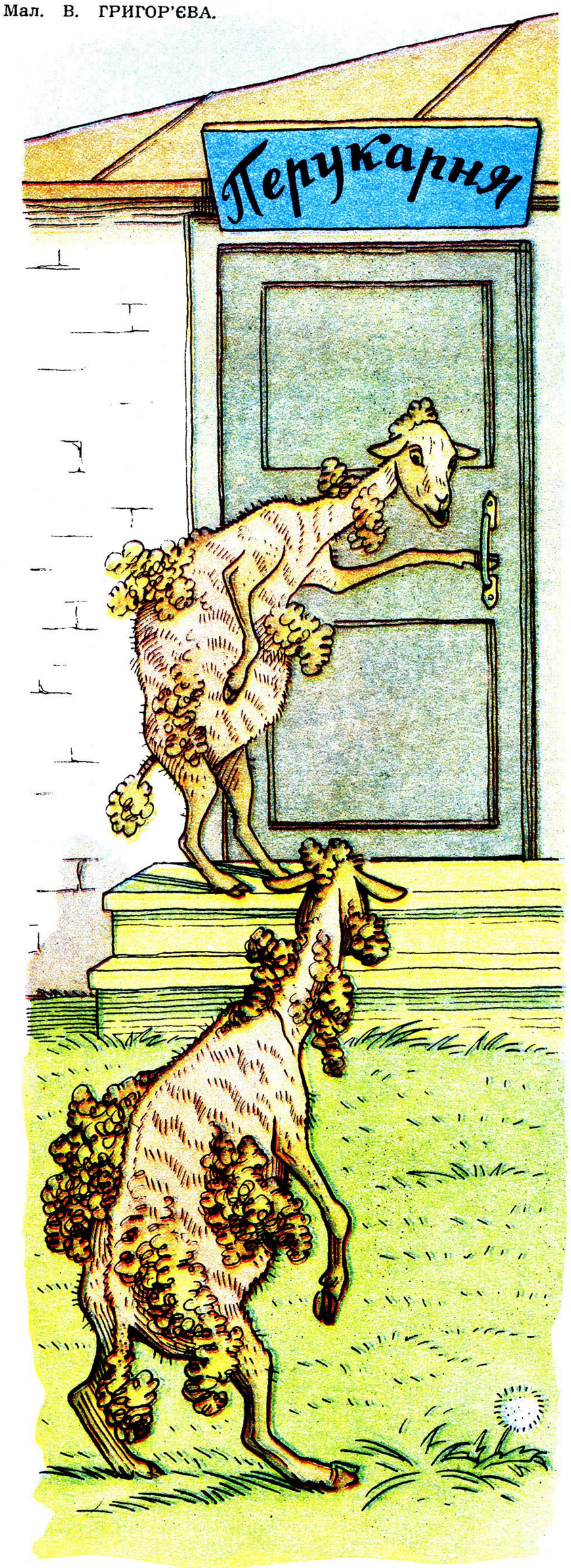

— Може хоч тут нас пострижуть як слід.

ДИВНІ ДОРОГИ

«Взяли дороги нас на руки
И несуть, не гублячись в імлі...»
(П. БІБА. «У Марії Куцої»).

Усі шляхи, усі дороги
Звелися враз на власні ноги —
По бездоріжжю — дибу-дибу!
І на руках понесли Бібу...

Іван ЦАРЕВИЧ.

Дід Макар — запорізький сталевар

«Листи діда Макара — запорізького сталевара» — так зветься гумористичний куток у багатотиражці «Дніпровський металург», що виходить на заводі «Запоріжсталь». Цей куток має великий успіх серед читачів.

Скільки виплавлено сталі —
Поєднай в одну ріку,
Скільки щастя і печалі
Пережито на віку —
Все було, пройшло не скоро
В трудовім його житті,
А зробився дід робкором,
Вірші пише і статті.
Невмолимий, кажуть. Де тут
Умовлять, хоч ти і друг.
Пише він про все в газету —
У «Дніпровський металург».
Все побачить дід Макар —
Запорізький сталевар.

Треба скрізь йому побути,
Всюди справи в нього є.
Чи ковальський цех забутий
У роботі відстає,
А чи в орсівській конторі
Путанці-рахівники,
А чи брудно в коридорі
В них же, в орсівців-таки, —
В нього є про все в блокноті,
І хоч інших справ гора,
Сповістить в газету потім —
Виправляйтеся, пора!

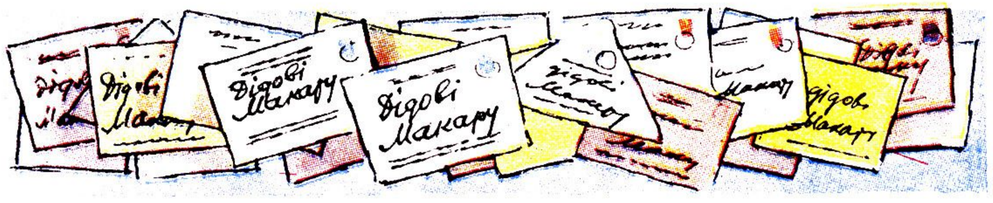

Не жартує дід Макар —
Запорізький сталевар.

Всі його довкола знають,
І робочі в гості звуть.
А нероби — ті бажають
Швидше діда обминуть.
Хлопці просять: — Славний діду,
Ви вже нам допоможіть,
Після зміни, десь к обіду,
В нашу кухню зазирніть.

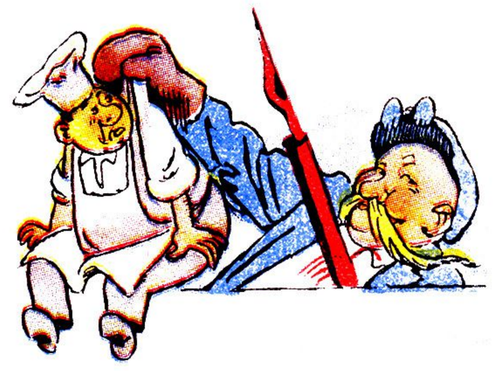

Дід — на кухню. Допоможе,
Людям він допомага,
І на сонечко на боже
Шахраїв повитяга.
Добре й робить дід Макар —
Запорізький сталевар!

Йдуть листи йому з усюди,
Носять в сумці поштарі.
Сталевара знають люди —
Ковалі і ливарі.

Ярослав ШПОРТА.

ЩО ПОСІЄШ, ТЕ Й ПОЖНЕШ...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

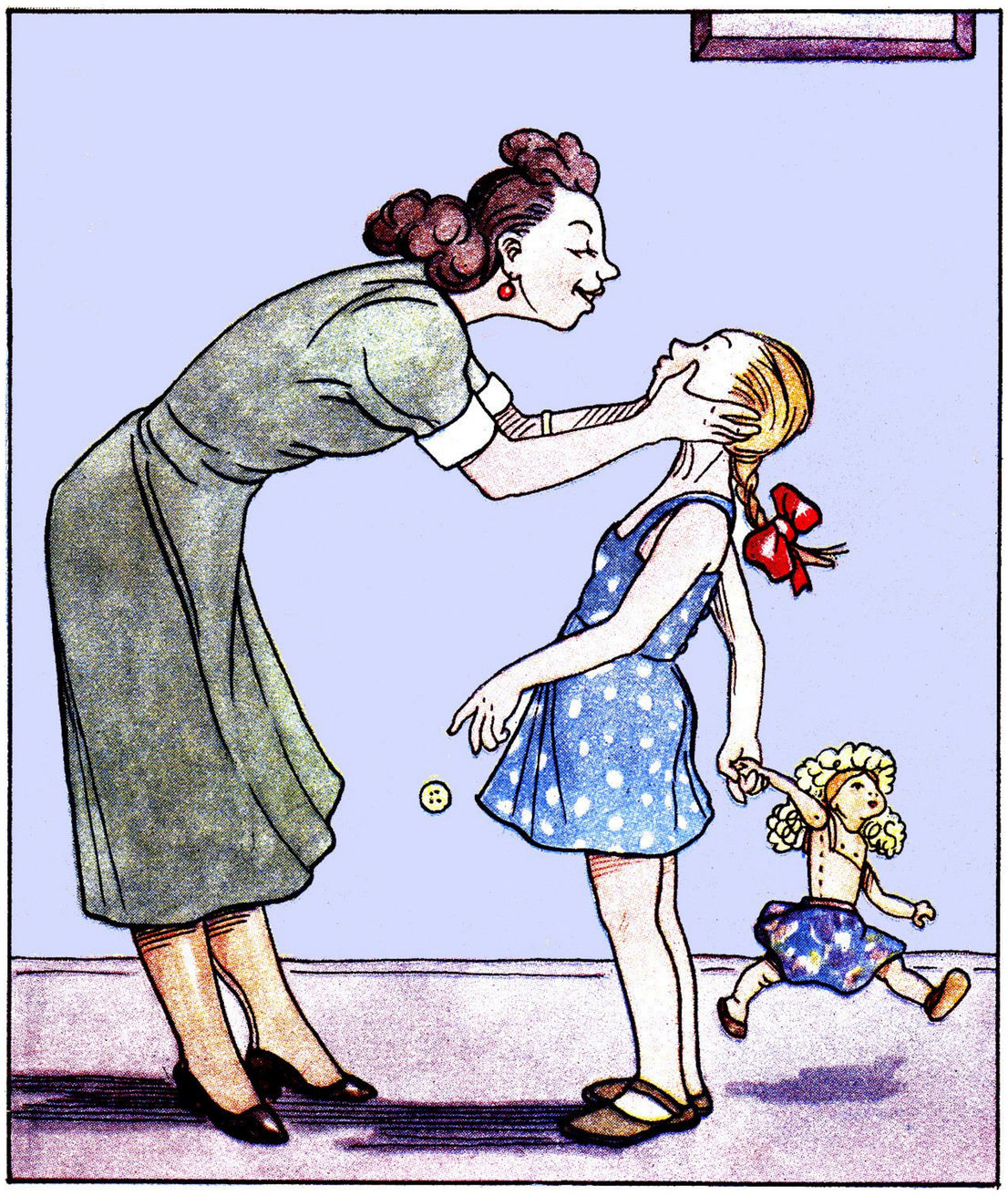

— Мамо, дай голку — я пришию собі гудзик...
— Що ти? Що ти? Я сама це зроблю.

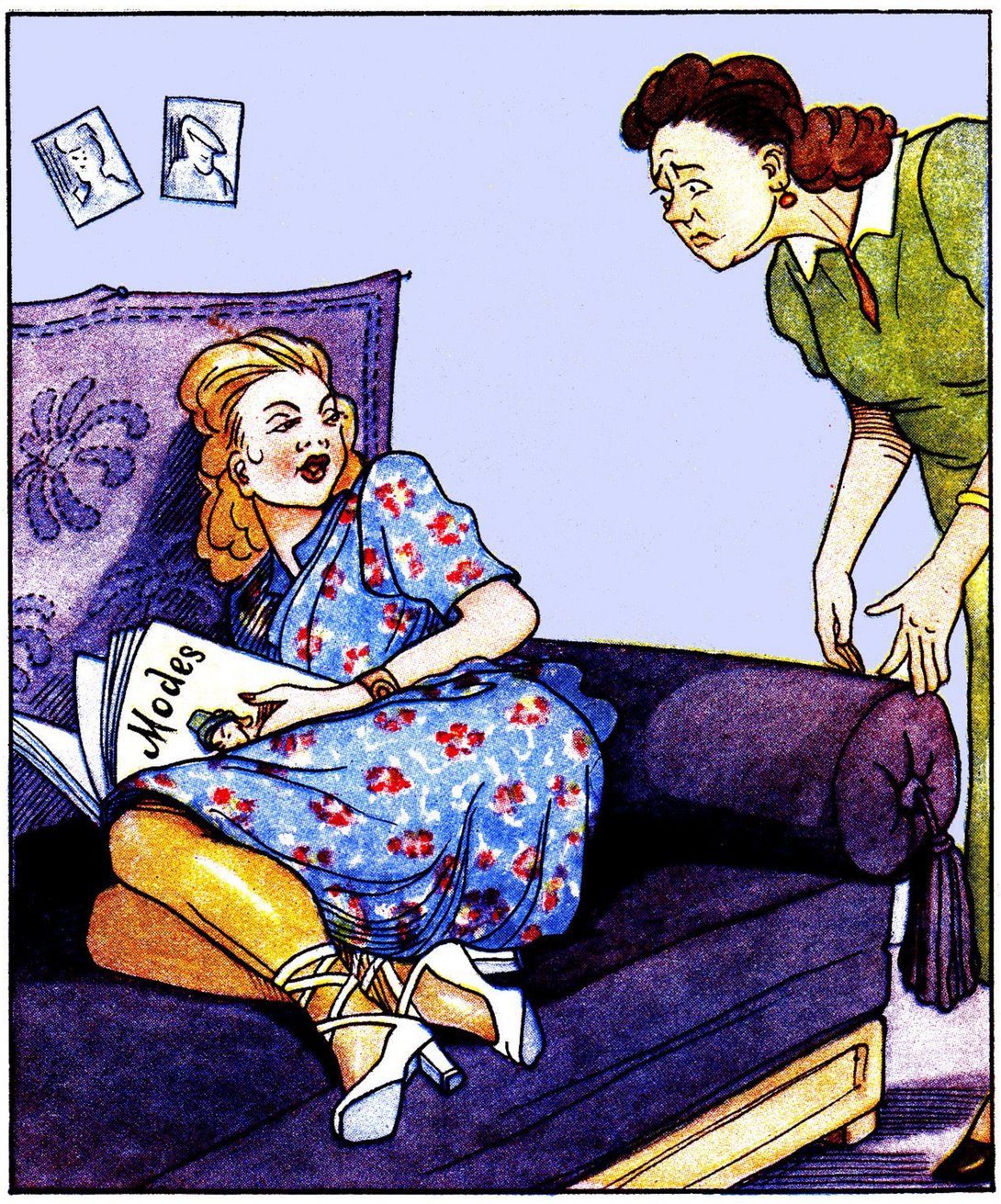

— Чому ти не прибрала зі столу після себе?
— А хіба ти сама не можеш цього зробити?..

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (215) (на украинском языке). Підписано до друку 8. VI. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02404. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1925. Тираж 100.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Новий виборчий закон, прийнятий реакційною більшістю французького парламенту, розчищає шлях до влади кандидатові у фашистські диктатори де-Голлю.

ДОРІЖКА ФАШИЗМУ